דר' יהודה סבר לה כרבי דתנן רבי אומר אין

זה מגלח אחת לשלשים יום ואיזהו שמגלח

אחת לשלשים יום האומר [הרי] עלי נזירות

כשער ראשי וכעפר הארץ וכחול הים ורבי

יהודה מי סבר לה כרבי והתגן הריני נזיר

כמנין ימות החמה (6) וכו' א"ר יהודה מעשה

היה וכיון שהשלים מת אא"ב נזירות קא

מקבל עליה היינו מעמא דכיון דהשלים מת

אלא א"א חדא נזירות קבל עילויה מי הוי

השלמה כלל ועוד מי סבר לה כרבי והא

תניא רבי יהודה אומר הריני נזיר מנין

הילקטי קיץ ומנין שבלי שמיטה מונה נזירות כמנין הילקטי קיץ וכמנין שבלי שמיטה מנין שאני ומי שאני ליה לרבי מנין והתניא **הריני

נזיר כמנין ימות החמה מונה נזירות כמנין

ימות החמה כימי הלבנה מונה כימי הלבנה

רבי אומר עד שיאמר נזירות עלי כמנין ימות

החמה וכמניז ימות הלבנה רבי יהודה סבר

לה כותיה בחדא ופליג עליה בחדא סבר לה

כותיה בחדא 🌣 ימירות קביל עילויה ופליג

עליה בחדא דאילו רבי יהודה שני ליה מונה

ורבי לא שני ליה מונה: יח"ר יהריני נזיר

כל ימי חיי הריני נזיר עולם הרי זה נזיר עולם

אפילו מאה שנה אפילו אלף שנים אין זה

נזיר עולם אלא נזיר לעולם: ת"ר הריני נזיר

ואחת ימונה שתים ועוד מונה שלש ושוב

מונה ארבע פשיטא מהו דתימא ושוב כי

כולהו והויא ליה שית קמ"ל דלא: מת"ר הריני

נזיר סומכום אומר הן אחת דיגון שתים

מריגון שלש ממרגון ארבע פונמיגון חמש:

ת"ר יבית עגול דיגון מריגון פונמיגון אינו י

משמא בנגעים ששרגון משמא בנגעים מ"ש

למטה הוא אומר יקיר קירות למעלה הוא

אומר קיר קירות הרי כאן ארבע:

הדרן עלך כל כנויי

מדא נזירות. ג) לעיל ז.

תוספתא פ"א, ד) ותוספי

רפ"א ע"שן ב"ב קסד:

ע"ם. ל) נגעים פי"ב מ"ל

דנגעים פ"ו], ו) גירסת א"מ

נוסחת הריב"ן

א] שלשים יום: ב] מיריות:

ל] מיריותיו: ה] שלשים שלשים: ו] שס"ה ימים:

וז דליהוי: חז מירות:

מו דלא: יו שלשים שלשים:

מז מהייני: נז חיבת כדי ליתה

בכ"י: ס] אדס: ע] מנין: ס] ואע"ג: ל] אלשים יום: ק] הא אם לא: ר] טירות

קן המ מם כמו כן מירות אריכא הוא דקביל עליה: שן דכי:תן לקבל עליו נזירות

מדתני הין מונה אחת דיגון

מונה שתים וכו' מפי רבי הס"ד: א] או בית טריגון:

הגהות הב"ח

(h) גמ' כמנין ימות החמה מונה נזירות כמנין ימות החמה אמר רכי

יהודה: (ב) שם סבר לה

כוותיה בחדא חדא מירות

וכו׳ שאני ליה וכו׳ לא

שאני ליה: (ג) רש"י ד"ה ומי סבר וכו' והתנן

. הריני: (ד) ד"ה מי הוי וכו'

כשס״ה פעמים שס״ה ימים שנריך וכו׳ לישנה

אחרינא והתגן הריני כנ"ל והד"א עם ד"ה מונה וכו' למיקם בנזירות הס"ד

ואח"כ מ"ה ועוד וכו' כרבי

והתניא הד"א: (ה) ד"ה הריני וכו' דכי אמר: (1) ד"ה מהו דתימא

האי כל"ל ותיבת הא נמחק: (ז) ד"ה ולמעלה

וכו׳ למשמע חל כדמדכר להו בלישנא

ומראיהן שפל מן הקיר

וכתב קירות וכו' ד' בעינן הס"ד ואח"כ מ"ה לא קא חשיב וכו' לישני יתירי הוא

:דקחשיב

שלשים שלשים: מיריותיו: ה] שלשים : שלשים

ערכין ע: ע״ש], בֹּ) גי׳

מז א מייי שם הלכה יא:

פלכה ז:ז: מח ג מייי שם הלכה ח: מם ד מייי פיייד מהלי

לרעת הלכה ו:

1. וראַה אַת הַנגע והנה הַנֶּגֶע בְּקִירֹת הַבַּיִּת שְׁקַעֲרוּרֹת יְרַקְרַקֹת אוֹ אֲדַמְדַּמִת וּמִרְאֵיהָן שְׁפָּל ויקרא יד לז מו הקיר: ַנְשְׁב הַכּּהֵן בִּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְרָאָה וְהִנָּה פָּשָׂה הַנָּגַע וְרָאָה וְהִנָּה פָּשָׂה הַנָּגַע

ויקרא יד לט

הנהות התומפות

פי' הרא"ש ין בין הקציעות כמו

תורה אור השלם

בָּקִירת הַבָּיִת:

1. צ"ל דהאומר חרדל חדא 1. ל ל ליטוונו מו לו לל מאם משמע. 2. חיבות מת שאחר נמחק, ול"ל שס"ה פעמים. 3. ל"ל כי בשמיטה. 4. ל"ל מיר עולם. 5. ל"ל וכשאמר. 6. ל"ל מונה ארבע. 7. ל"ל ומשני מהו כו׳.

סבר לה כרבי דאמר נזיר א' קבל עליה הלכך לא יצא מספק קישואים שאינו יכול לגלח ל) לסוף דשמא כמלא חרדל קאמר וכל ימיו דאל"כ פסיק מניה נזירות קבל עלויה היינו טעמא דכיון דהשלים מת סצמא דכיון דוושלים מוג כלו' ניחא דמייתינן ליה מלתיה דר' יהודה על מלתיה דרבנן דהשלמה דידי׳ כהשלמה דרבנן: מי הוי השלמה כלל וא״כ הוי מעשה לסתור דבכל אתר דמייתי מעשה לסיועי מעשה ולא לסתור: הלקטי קיץ. מיבשי תאנים עושין שביליו ריי דרייייי -בשלהי שבת כמין הלקטי קטנה היתה פי׳ שביל ור״ת פי׳ הלקטי קיץ כמו תל המתלקט כמין כלים של קציעות ושבילי שמטה והכל נכנסין בהם ומלאה שבילין:מונה נזירות כמנין הלקטי קיץ והוי נזיר כל ימיו: מנין שאני כיון שאמר כמנין ימות החמה שאכוו כמנין יכוחד חוזכות כמנין הלקטי ודאי נזיר קבל עילויה: אבל אם אמר כימות החמה או אכו כיכוות החומה או כהלקטי קיץ חדא נזירות אריכתא קביל עליה: ס״ל כותיה בחדא וכו׳ ושלשה מחלוקות בדבר לרבנן בין . . אמר כמנין בין לא אמר כמנין נזירות קבל עליו היכא דלית ליה קיצותא ולר' לעולם חדא נזיר ולר' יהודה שני ליה בין מונה בין לא מונה: הריני נזיר ואחת מונה שנים וכו' א' ועוד מונה ג' א' ועוד ושוב מונה ד' ומגלח בכל א' ומביא (קרבנו) קרבן: מהו דתימא ושוב מצי למימר מהו דתימא ועוד כי כולהו ומונה ד׳ אלא אבתראה נקט: דיתון ב׳ אם אמר הריני דיתון . ב׳ דיתון שאין לו אלא הירות הוה מצי למכתב קיר וכתיב קירות והנה הנגע בקירות הבית והנה פשה הנגע בקירות הבית דריש דלגופא איצטריך

מת אלא אי אמרת חדא נזירות ארוך קביל עליה מי הויא השלמה כלל פי׳ מי שייך ביה לשון השלמה כלל והרי הוא מיר מירות אחת שלא יגלח כמנין ימות החמה ואין שייך בו לשון השלמה כלל אן (אלא מאי) לרבי יהודה נזירות הרבה קביל עליה היינו טעמא מכיון שהשלים בן מת [שחחר] שלשים יום מת כמו מילתא דת"ק דאמר מונה מנין מירות כמנין ימות החמה אלא אי אמרת חדא נזירות מי הויא השלמה דידיה [כהשלמה דת"ק] ואם כן הוא מעשה לסתור ומדמייתי ר' יהודה בתר מילתא דת״ק ומעשה וכו׳ מכלל דמייתי ראיה למילחיה דת"ק בן כמו שכתבתי. (הגה"ה): בורן הילקטי. כשמייבשין התחנים עושין תילין תילין מתחנים ליבש עד אין מספר ומנין שבילי שמיטה וכן 3 בשמיטה אין השדות זרועות ומרבין בהן שבילים: בזובה נזירות מנין הילקטי קיין. אלמא נזירות הרבה קביל עלויה לר' יהודה ומשני מנין שאני פי׳ ודאי כי אמר מנין נזירות קביל עליה אבל כי אמר כחרדל או כהילקטי ולא הזכיר מנין חד נזירות ארוך קביל עליה כרבי: ובול שאני לרבי מנין. היה סובר כיון דר׳ יהודה כרבי סבר ליה ושני ליה בין אמר מנין בין לא אמר מנין ה"נ שני ליה לרבי ומש"ה פריך רבי אומר עד שיאמר מירות עלי כמנין ימות החמה אלמא דלשון כמנין בלא נזירות לא משמע לרבי אלא חד נזירות ארוך ומשני ר' יהודה סבר לה כוותיה בחדא דחד מירות הביל עליה כי אמר חרדל ופליג בחדא דר׳ יהודה שני ליה מנין ורבי לא שני ליה מנין: הרי זה נזיר. * כאבשלום ומיהל למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה כו' וכדפירשנו לעיל: אמר מאה שנה או אלף שנה נזיר לעולם. וסינו מגלס

ואינו מיקל עד יום מותו: בזיך ואחת

והתנן הריני מיר ברבי. דהאומר חרדלי והתנן הריני מיר

בשלמא נזירות הרבה קביל עליהי דכיון שהשלים מת כלומר נראה נופל

בו לשון השלמה שהרבה נזירות שחייבוהו חכמים כיון שהשלים אותם

(מן החרלן) כמנין וכו' אמר רבי יהודה מעשה וכו' אי אמרת

מונה שתי נזירות. לפי שהוסיף לומר ואחת ועוד מוסיף ומונה שלשה כשאמר לויר ואחת ועוד ושוב [ארבע] ומקשה פשיטא מהוד דתימא ושוב כי כולהו ומני שית קמ"ל דלא: [הריני] נזיר סומכום אומר הן אחת. פי׳ אם אמר הן הוא אחת כדאמרן בעלמא (שבת דף לא:) שכן בלשון יוני אחת קורין

הינ״ה: דיגון שתים. בלשון יון טריגון שלש טטרגון ד׳ פונטיגון ה׳ כמו בלשון יון: ברת עגול. דהואיל ואין לו ד׳ זויות אין מטמא בנגעים כדמסיק מקיר קירות והיינו טעמא דכולהו:

הדרן עלך כל כינויי

טרעות ומניחין בהן שבלים של אשתקד ולפי שהן מועטין ונוח למנותן קאמר הכי. ואית דגרסי כמנין שבילי שמיטה שהשדות הפקר וכל ₪העם עושה שבילים בתוכו ואין בעל השדה מעכב על ידו: **מונה נזירום כמנין הילקטי קיך ושבילי שמיטה.** ויהא מגלח כל ל' ול' שלמנין הילקטי קיך פואט"ג דלא אמר מירות עלי. אלמא לית ליה לרבי יהודה הא דרבי דאי לרבי אי הוי התם מאה לקיטי קיך לריך להיות מונה מירות אריכא מאה פעמים שמאה יום או מירות אריכא מאה יום: מנין שאני. דהיכא דאמר כמנין ימות החמה או כמנין הילקטי קיך אפילו רבי מודה דנזירות קביל עליה ומגלח אחת לשלשים והיינו נמי דקאמר רבי יהודה לעיל כיון שהשלים מת אבל גבי קופה דנזירות אריכא קביל עליה אפילו רבי יהודה מודה דספק נזירות להחמיר וכלפרישנה: רבי חומר עד שיחמר נוירות עלי כמנין ימות החמה. לה יהה מגלה החת לשלשים הה 🖫 לה אמר נוירות אלה הריני מיר כמנין ימות החמה חדא נזירות כן הוא קביל עליה כמנין ימות החמה עד עולם כדלעיל או לאידך לישנא שס"ה פעמים שס"ה ימים: שני ליה מונה. דמנין שני ליה והוי כמ"ד נזירות עלי: אפילו מאה שנה אין זה נזיר עולם אלא זה נזיר לעולם. דחדא נזירות אריכתא הוא דהויא משום דאית ליה קיצותא כדאמרינן לעיל [11]: **הריני נויר ואחם מונה שחים. (6)** שוכי אמר ואחם כמאן דאמר ומירות אחרת דמי: האומר הריני נויר ואחת ועוד. מונה שלש מירות. אמר הריני מיר ואחת ועוד ושוב מונה ארבע: מהו דסימא. (ו) הא האי דקאמר ושוב משמע כאילו אמר ושוב ליהוי עלי מירות כי הנך דאמרינן והויין להו שית קמשמע לן: **סומכום אומר.** הריני מיר הן חייב במירות אחת ואם אמר הריני מיר דיגון מונה ב' טריגון מונה ג' טטרגון מונה ד' פונטיגון מונה ה' שכן מונין בלשון יון ואשמועינן דבכל לשון יכול אדם לקבל עליו מירות ₪: בית עגול. שאין לו זויות או בית דיגון שאין לו אלא שתי זויות או או טריגון שאין לו אלא שלשה או פונטיגון שיש לו חמש זויות אין מטמא בנגעים טטרגון שיש לו ארבע זויות מטמא: מ"ע למטה הוא אומר קירות. ואם פשה הנגע בקירות הבית: ולמעלה הוא אומר. והנה הנגע בקירות הבית מדהוה ליה למיכתב בתרוייהו קיר דמשמע חד ⁽¹⁾ וכתב קירות דמשמע חרי אלמא ד' בעינן כדמדכר להו בלישנא דקרא. ומראיהן שפל מן הקיר לא קא חשיב אלא הני דכתיב בהו לישני יתירי קחשיב: הדרן עלך כל כגויי

דרבי יהודה סבר לה כרבי. דאמר במתני' כי אמר הריני נזיר כשער ראשי אין זה מגלח אחת לשלשים יום משום דנזירות אריכתא קביל עילויה ולעולם אין לו תקנה שהרי שערות ראשו מרובין משני חייו ה"נ הריני נזיר מלא החופה נזירות אריכתא הביל עילויה ואינו מגלח

ומביא קרבן בסוף כל שלשים או וכיון דההוא חד מירות משיך כמלא הקופה לא מצית אמרת דליחזייה כאילו היא מלאה קישואים ולכי משלים מירות כמנין קישואים שיכולין ליכנס לתוכה לייתי קרבן דהואיל ועייל נפשיה לנזירות ואיכא למימר דחדא טירות אריכתא כמנין חרדל קיבל עליו לא מייתי קרבן מספיקא דדלמא פגע לאיתויי חולין לעזרה והלכך לרבי יהודה נמי לא מלי לסלוקי נפשיה מנזירות דלייתי קרבן ומש"ה לית ליה תקנתה: ומי סבר לה ר' יהודה כרבי (ג) והתניא הריני נזיר כמנין ימום החמה מונה בונירום כמנין ימום החמה. שיהא מונה שם"ה נזירות של שלשים בו ונמצא שיהא נוהג נזירות שלשים שנה: **אמר רבי יהודה** מעשה. באחד שאמר הריני נזיר כמנין ימות החמה וכיון שהשלים דונזירותו לסוף שלשים שנה מיד מת: אי אמרת בשלמא נוירות. של שלשים הן קיבל עליו כמנין ימות החמה משכחת לה דכיון שהשלים מת: אלא אי אמרם דחדא נוירום. של שס"היו קיבל עליו וכל חדא וחדא תהוי שס"ה ימים ולריך וזדיהוי נזיר שס"ה פעמים שק"ה ימים כמנין ימות החמה וכדברי רבי דאמר דאין זה מיר שיהא מגלח בסוף שלשים אלא כל שס"ה ימים יהא נוהג חומירותו: מי הוי השלמה כלל. בשני דרבי יהודה מי הוי איניש דחיי כולי האי (ד) כשס"ה ימים [שס"ה פעמים] שלריך לנהוג מירות בעלמו אלא מדקאמר ר' יהודה כיון שהשלים מת ש"מ שולא ס"ל כר': לישנא אחרינא והתניא הריני נויר כמנין ימות החמה. כלו׳ כל זמן שהחמה זורחת דהיינו עד סוף העולם: מונה

נזירות כמנין ימות החמה. כלומר כל ימיו יהא מונה מירות של ל' יו ומגלח ומביא קרבן וא"ר יהודה מעשה באחד שהזיר בכך וכיון שהשלים מת אי אמרת בשלמה מירות של שלשים כן היבל עליו היינו דקהמר כיון שהשלים מת דכל קרבן וקרבן דמייתי לסוף תגלחת חשיבי ליה כמשלים אלא

אי אמרת דחדא נזירות קיבל עילויה טעד ימות עולם ואסור לגלח

כל ימיו מאי השלמה איכא הכא הא אכתי אילו הוה קיים הוה מיבעי

ליה למיקם במירות. ועוד מי סבר לה כרבי: והסניא בהדיא רבי

יהודה אומר הריני נזיר כמנין הילקטי קין. כמנין שבילים שעושים מו הילי תאנים בין הקליעות יוכדי שיהו מהלכים בינתיים ולא יהו

נדרכים ברגל: ולמנין שבלי שמיטה. דבשנת השמיטה אין השדות

הנהות מהר"ב רנשבורג

א] תום' ד"ה ור"י מי סבר ליה כרבי וכו' ואין שייך בו לשון השלמה כלל. נ"ב כאן המ"ד ואח"כ מה"ד הג"ה אם די ומו כ מיי והוא פי׳ אחר על אח"ב א"מ: ב] בא"ד היינו טעמא ין שהשלים מת [שאחר] שלשים נמחקו חיבות מת שאחר ונ"ב שס"ה כל"ל מראו ג] בא"ד בסופו מכלל וכו' כמו שכתבתי נ"ב אבל נראה כמו שכתבתי עי' א"מ.

מוסף רש"י

אפילו מאה שנה כו׳ אפילו בואון שנון כו אין זה נזיר עולם. שיהא מגלח בסוף שלשים, אלא נזיר לעולם. דכחדה נזירות אריכתא דמי ואינו מותר בתגלחת כל ימיו ולעיל ז.). סומכוס אומר הן אחת כו'. כלומר אם לא פירש כמה טירות טר ואמר הריני נזיר הינא היינו מירות אחת לשלשים יום, וכולם הינא דיגון טריגון כולן לשון לעו שלנו הס, ון שתים. ויהיה נזיר

רשב"ם ב"ב) קסדה). בית עגול. העשוי כנכשן שאין לו שום פינת קרן זוית (שם). דיגון. פינות שתים, מצד אחת ענול וצדו אחת יש לו שמי פינות (שם). טריגון. דעביד כחוצגא ויש גה שלש פינות (שם). פינטיגון. יש לו חמש פינות (שם). טטרגון. מרוכע (שם. מאי טעמא. דאין מטמא ננגעים אלא מרובע (שם). למעלה הוא אומר קיר קירות. הוא יכול לומר והנה הנגע בקיר הבית וכתב קירות (שם). הרי כאן ארבע. והיינו מרובע, אבל בית עגול כולו קיר אחת. ומראהו שפל מן הקיר, לגופיה אחת

ותימה דהא דרשינן מקירות איזה קיר שהוא כקירות הוי אומר זה קרן זויות וי"ל דאי לא אתא אלא לדרשא דהכא לכתוב ד׳ פעמים קיר ומדכתיב קירות דרשי׳ מניה איזהו קיר שהוא כקירות וליכא למימר דכולא להך דרשא איצט׳ וי״ל דא״כ בחד קירות סגי: סליק פרקא